



ת"פ 62054/11/17 - מדינת ישראל נגד ולנטינה זיגנשין - נדונה, יוסף דיאב, רוסלן לאוננקו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 62054-11-17 מדינת ישראל נ' גוגלין ואח'
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. ולנטינה זיגנשין - נדונה
2. יוסף דיאב באמצעות עו"ד הגב'
פטמה אבו עסבה מטעם הסניגוריה
הציבורית
3. רוסלן לאוננקו
באמצעות עו"ד בוריס שרמן מטעם
הסניגוריה הציבורית

הכרעת דין
(בעניינם של הנאשמים 2 ו-3)

כתב האישום:

בפתח הדברים, אציין כי הנאשמת 1 הודתה בעובדות כתב אישום מתוקן ונגזר דינה.

הכרעת דין זו מתייחסת לנאשמים 2 ו-3, שמשפטם הופרד, הם כפרו בעובדות כתב האישום וניהלו משפט הוכחות.

להלן, העובדות המפורטות בכתב האישום, והמיוחסות לנאשמים 2 ו-3.

ביום 20.6.2016, בסביבות השעה 23:40, הגיעו השוטרת קרן סלובודצקי (**"להלן: "השוטרת"**), שלבשה מדי שוטרת, והפקח אדי דוברוצקי (**"להלן: "הפקח"**), לרחוב נורדאו 37 בחיפה, וזאת בעקבות דיווח על אירוע אלימות במקום.

עם הגיעם למקום, הבחינו השוטרת והפקח בנאשמים 1 ו-2, ובעיסא דיאב, אביו של נאשם 2, כאשר נאשם 2 בוכה ונשען על אביו, כשהוא ללא חולצה ועם שריטות בחזהו.

הדבר עורר את חשדה של השוטרת, אשר ביקשה מהנאשמים 1 ו-2 להזדהות בפניה.

נאשם 2 הציג לשוטרת את תעודת הזהות שהייתה ברשותו. הנאשמת 1 סירבה להזדהות, ובתגובה הבהירה השוטרת לנאשמת 1 כי במידה ולא תזדהה בפניה, היא תעוכב לתחנת המשטרה לצורך זיהוי.



בתגובה, החלו הנאשמים 1 ו-2 להתווכח עם השוטרת. הנאשמת 1 תקפה את השוטרת, בכך שדחפה אותה, צבטה את זרועה השמאלית, ובהמשך משכה בשערות ראשה תוך שהיא מושכת את ראשה מטה.

לאחר שהשוטרת השתחררה מאחיזתה של נאשמת 1, היא הודיעה לנאשמים 1 ו-2 כי הם עצורים, והזעיקה תגבורת למקום.

במקביל למתואר לעיל, הגיע נאשם 3 למקום, מלווה באדם נוסף, שזהותו אינה ידועה למאשימה.

הפקח ביקש מהשניים לעזוב את המקום, והאדם הנוסף עזב את המקום.

אולם, נאשם 3 נעמד בין הפקח לבין השוטרת, לה ביקש הפקח לסייע, ודחף את הפקח בכוונה להכשילו מלעזור לשוטרת. בתגובה דחף הפקח את נאשם 3, שנפל לקרקע.

בשלב זה, ומשהתקרב הפקח לנאשמת 1 בניסיון לעצרה, התפרעה נאשמת 1 ותקפה את הפקח בכך ששרטה אותו בידו ובלחיו, בעוד הנאשמים 2 ו-3 נעמדים בין הפקח לבין הנאשמת 1, ודוחפים אותו, על מנת למנוע ממנו להגיע לנאשמת 1, וזאת בכוונה להכשילו מלעזור לשוטרת, ובמקביל תקפה נאשמת 1 פעם נוספת את השוטרת, בכך שמשכה בשערות ראשה.

בהמשך לאמור, הגיעו למקום השוטרים דניאל מזרחי (להלן: "דניאל") וקובי קריסמרו (להלן: "קובי").

דניאל סייע לשוטרת והפקח לאזוק את הנאשמת 1, אשר התנגדה למעצר, והמשיכה להתפרע, ותקפה את השוטרת ודניאל בדחיפות ואגרופים.

הנאשם 2 הפריע לביצוע מעצרה של הנאשמת 1, בכך שדחף את השוטרת, ונאשם 3 ניגש לפקח ואמר לו: "אני מגיל 13 מתעסק עם המשטרה בוא תן לי אגרוף".

כתוצאה ממעשיה של נאשמת 1 כמתואר לעיל, נגרמו לשוטרת כאבים בעצם בצמוד למרפק ידה הימנית, שריטות בידה, מתחת לשפה ובלחי הימנית.

לפקח נגרמו שריטות בידו הימנית ובלחי השמאלית, ולדניאל מכות יבשות בגופו.

על יסוד כל האמור, מייחסת המאשימה לנאשמים 2 ו-3 עבירה של הפרעה לשוטרת - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

תשובת הנאשמים לכתב האישום:

הנאשמים כפרו בעובדות כתב האישום.

אשר לגדר הכפירה.

הנאשם 2 טען מפיבאת כוחו, כי הוא כופר בעובדות כתב האישום. במשפט עצמו הבהיר את גדר כפירתו ומסר, כי בזמנים



הרלוונטיים לכתב האישום, היה בן זוגה של הנאשמת 1, ושהה יחד עמה ועם חברים במקום הנקוב בכתב האישום.

למקום הגיעו שוטרים, ביקשו מהנאשמת 1 תעודת זהות. היא נבהלה, כי לא נשאה תעודת זהות, ואז החל וויכוח בין הנאשמת 1 והשוטרת אשר ביקשה לעכב אותה לתחנה. הוא נעמד וחצץ בין השוטרת לבין בת זוגו, הנאשמת 1 על מנת לגונן עליה מפאת הריונה.

לטענתו, השוטרים, הם אלה שתקפו אותם, ולא ההיפך. עוד נטען, כי לא הוכחה הפרעה לשוטרים, לחלופין קמה לנאשם הגנת צורך או זוטי דברים.

הנאשם 3 טען מפי בא כוחו, כי לא הפריע לשוטרת או הפקח, הוא ראה בחורה שהוא מכיר, היכרות שטחית, "חוטפת מכות, מותקפת באכזריות על ידי שוטרים, ביקש למנוע זאת, כאשר הנאשם לא יודע להבחין מה זה שוטרים או פקחים, מדובר באנשים לובשי מדים" (עמ' 27, שורות 16 - 18). הוא הוסיף והבהיר, כי מבחינתו היה מדובר באירוע לא נעים, ו"בשל כך התערב בעניין לא לו".

עוד טען בא כוחו כי השניים האחרים (הנאשמים 1 ו-2) נעצרו, אך אותו השוטרים לא רצו לקחת לתחנה. הוא התעקש ללכת ולספר את גרסתו ולבסוף נלקח לתחנה.

כן טען, כי היה מישהו שנכח במקום, אשר צילם חלק מהאירוע בטלפון הנייד, אך השוטרים נטלו את הטלפון הנייד שלו. בדיעבד, התברר לו, שהטלפון לא נרשם כתפוס, ואין לו מושג איפה הטלפון עד היום.

בנסיבות אלה, טוען ב"כ הנאשם 3, כי ההפרעה הנטענת לשוטרים הייתה סמנטית, רטורית, משנית בלבד, ולכן עומדת לנאשם הגנת זוטי דברים.

ראיות התביעה:

המאשימה העידה את השוטרים המעורבים, והגישה את מכלול הראיות והדו"חות המשקפים לעמדתה את תכני האירוע.

ראיות ההגנה:

הנאשמים 2 ו-3 העידו להגנתם.

דין והכרעה:

המחלוקת העובדתית מצומצמת למדי ותחתך לפי מידת האמון בגרסאות הצדדים.

הנאשמים 2 ו-3 מודים בכך שהיו מעורבים בעימות מושא כתב האישום, אך כופרים בכך שמעשיהם היוו הפרעה לשוטרים במילוי תפקידם.

הנאשם 2 מודה שחצץ בין הנאשמת לשוטרת, שעה שעוכבה והתבקשה להתלוות לשוטרת לתחנה; הנאשם 3 אף הוא ציין, כי נקט יוזמה, והתערב באירוע, שמלכתחילה לא נגע לו, על מנת להגיש עזרה לנאשמת 1 בטענה שהשוטרת



והפקח, תקפו והיכו את הנאשמת 1 והדבר חרה לו.

את האירועים מושא כתב האישום, ניתן לחלק לשני חלקים עיקריים:

החלק הראשון, העימות בין השוטרת והפקח לבין הנאשמים;

החלק השני, הגעת תגבורת השוטרים וסיום העימות.

אדון בהם כסדרם.

חלק א' - העימות בין השוטרת הפקח והנאשמים:

הגעת השוטרת והפקח לזירת האירוע -

לפי עדות השוטרת וחומר הראיות, בחצות יום ה-20.6.16, התקבלה במוקד המשטרה תלונה, לפיה דווח על קטטה בגן בנימין בנורדאו, בה מעורבים גבר ואשה.

בעקבות הדיווח, שוגרה למקום ניידת שיטור משולב, בה השוטרת והפקח. השניים הגיעו למקום, ירדו מהניידת ופגשו בנאשמים ואביו של הנאשם ה"ה עיסא דיאב.

המאשימה מתבססת על עדות השוטרת הפקח ואביו של הנאשם.

להלן גרסתם אודות האירוע.

גרסת השוטרת -

השוטרת מסרה בעדותה בבית המשפט, כי היא עבדה במשמרת לילה, וקיבלה לטיפול אירוע על קטטה בין גבר לאשה.

היא הגיעה למקום, בניידת שיטור משולב, יחד עם הפקח, והבחינה בגבר ללא חולצה, בוכה, עם סימני שריטה על החזה.

היא זיהתה את הבחור בו הבחינה באירוע, והצביעה בבית המשפט על הנאשם 2.

היא ציינה כי הסיקה ממצבו, כי הנאשם 2, היה מעורב באותה קטטה עליה קיבלה דיווח מהמוקד.

היא פנתה ושאלה אותו מה קרה, אך הוא טען שלא קרה שום דבר. היא ביקשה ממנו תעודת זהות על מנת לזהותו והוא נענה והזדהה.

היא פנתה גם לנאשמת 1 וביקשה גם ממנה תעודת זהות, אך זו סירבה, ולא רצתה להביא לה תעודת זהות.



לדברי השוטרת, התפתח ויכוח בו סירבה הנאשמת 1 להזדהות, אשר החלה לתקוף אותה, דחפה וצבטה אותה, ואח"כ משכה בעוצמה בשערותיה (השוטרת הדגימה לבית המשפט, כיצד הנאשמת 1 תקפה אותה).

השוטרת הוסיפה ותיארה כיצד אחזה בנאשמת 1 והתגוננה, ותיארה כיצד הנאשמת 1, מנגד, תקפה אותה, משכה בשערותיה וכיצד ראשה נטה מטה מעוצמת המשיכה. לדבריה, היא (השוטרת) לא יכלה לעשות כלום, היא הייתה מנוטרלת. היא תפסה את הנאשמת בחולצה, וחולצתה נקרעה.

בשלב מסוים, היתה הפוגה, הנאשמת קמה ואמרה לה: **"את מרביצה לאישה בהיריון?"**. השוטרת ציינה, כי לא נראה כי הנאשמת 1 הייתה בהיריון, וייתכן כי הייתה בתחילת ההיריון.

לאחר הפוגה זו, הנאשמת 1 שוב משכה בשיערה, ואז הזעיקה השוטרת תגבורת וסיוע בקשר.

השוטרת סיכמה ותיארה שני אירועי תקיפה מצד הנאשמת:

האחד - דחיפה וצביטות בידיים מצד הנאשמת 1, הפוגה; והשני - תקיפה בה הנאשמת משכה בשיערה של השוטרת.

אשר למעורבותם של הנאשמים 2 ו-3, טענה השוטרת:

"...זוכרת שהיה בחור שהפריע לי למעצר, משך אותי, הזיק לי בביצוע המעצר, הפריע לי, והוא גם נעצר, בזמן התקיפה ניסיתי לבצע מעצר מן הסתם, זה בעצם התכלית, אז הוא הפריע לי, כל הזמן, ניסה למשוך אותי, ולא זוכרת בדיוק, זוכרת שניסה למשוך אותי וגם אני מתעסקת בה וגם הוא מפריע לי מהצד, בחור רוסי (הנאשם 3 - ש.ב.), כך רשמתי בדוח פעולה, לא זה עם השריטות עליו (הנאשם 2 - ש.ב.), זה שבגללו הגעתי לאירוע, לא זכור לי שהבחור עם השריטות עשה משהו באירוע" (עמ' 49, שורות 6 - 10 לפרוטוקול).

עוד מסרה, כי היא ראתה את אביו של **"הבחור עם השריטות"** (ה"ה עיסא דיאב), אשר ניסה **"להרגיע את המצב"**, כלשונה.

כאשר הגיעו שוטרי התגבור שהזעיקה למקום (השוטרים דניאל מזרחי וקובי קריסמרו, ראו עדותם בהמשך), הם הפרידו בינה לבין הנאשמת 1, ועצרו אותה.

יחד עם זאת, ציינה השוטרת, כי הנאשמת 1 המשיכה להתנגד למעצר באופן אקטיבי.

אשר לנאשם 3, היא חזרה והדגישה, כי אותו **"בחור ממוצא רוסי"**, כלשונה, הפריע לעצור את הנאשמת 1, וניסה אף למשוך אותה. על כך חזרה שוב ושוב, תוך שהיא מדגישה, כי היא ראתה אותו מפריע לבצע מעצר (עמ' 50 שורות 1 - 5 לפרוטוקול).

אך בהמשך דבריה, עלו ספקות ביחס ליכולתה להבחין במעשיו של מי שתיארה כאותו **"בחור רוסי"** (עמ' 50, שורות 3 - 7 לפרוטוקול). בהמשך דבריה, בחקירתה הראשית, התבקשה לחזור ולתאר את מעורבותו של הנאשם 3, מי שכאמור, היא תיארה כבחור ממוצא רוסי. השוטרת השיבה, כי היא לא זוכרת באיזה שלב הנאשם 3 היה מעורב באירוע.

כאשר נשאלה שוב על מעורבותו, טענה שהיא לא זוכרת, ולשאלת בית המשפט השיבה שעקב כך שהותקפה ע"י הנאשמת וראשה היה מופנה מטה, לא ראתה מה קורה סביבה (עמ' 50, שורות 21 - 25).



ב"כ המאשימה לא הרפה, וחזר והפנה אותה לחומר הראיות, וטען בפניה כי על פיו, הבחור שאותו תיארה כ"בחור רוסי", ניסה למשוך אותה ולהפריע לה לבצע מעצר. השוטרת השיבה כי זה מה שהיה, אך הוסיפה שהיא לא זוכרת, וכך העידה:

"זה מה שהיה, לא זוכרת אם ראיתי את זה, יש קטעים שאני לא זוכרת מהאירוע. לשאלת בית המשפט, יכול להיות שמה שרשמתי בהודעה, זה מה שאדי אמר, או שוטרים אחרים, אני משיבה שאנו לא אומרים משהו שלא רואים. לא ראיתי לא רשמתי, באמת לא זוכרת את הסיטואציה הספציפית הזו" (עמ' 50, שורות 28 - 31 לפרוטוקול; וראו גם: בעמ' 51, שורה 1 לפרוטוקול).

אשר לנאשם 2, אותו תיארה **"הצעיר שהיה עם סימני שריטות"**, התבקשה השוטרת לתאר את מעורבותו, אך ציינה שהיא לא זוכרת מה עשה (עמ' 51, שורות 2 - 3 לפרוטוקול).

כאשר ביקש ב"כ המאשימה לרענן את זכרונה ואמר לה: **"הבחור הצעיר הערבי הוא תקף את אדי? כך אמרת בהודעה שלך"**, השוטרת השיבה: **"כן זה רשום אבל זוכרת סיטואציה איתה, זה אירוע לפני שלוש שנים, נכון שאני לא יודעת מה קורה מאחורה כאשר אני מותקפת, צבטו אותי משכו לי בשיער והראש למטה" (עמ' 51, שורות 5 - 10 לפרוטוקול).**

עוד הפנתה השוטרת לתמונות שהוגשו כראיה במשפט (ת/14), על מנת להמחיש לבית המשפט, את טיב הפציעה שחוותה כתוצאה מתקיפתה על ידי הנאשמת 1.

סיכום ביניים: עדותה של השוטרת ביחס לחלקם של הנאשמים 2 ו-3 באירוע הייתה קשה עלי. ניכר היה, מתכני האירוע שתיארה, והאופן בו מסרה את עדותה, שהיא לא יכלה להיות בטוחה במה שהיא מוסרת לגבי מעורבות הנאשמים 2 ו-3. נראה כי הסיבה ההגיונית לכך היא שהשוטרת הייתה עסוקה בהתגוננות מפני הנאשמת 1, אשר משכה בשערותיה בעוצמה והכאיבה לה. בסיטואציה כזו של מאבק פיזי כל תשומת ליבה היתה נתונה באופן טבעי למי שתקף אותה. יצוין, כי מחומר הראיות עולה, כי נדרשה תגבורת על מנת להפריד בין הנאשמת 1 לשוטרת.

לפיכך, ישנו קושי לבסס מימצא עובדתי פוזיטיבי, בכל הנוגע להוכחת העובדות הנוגעות להפרעת הנאשמים 2 ו-3 לשוטרת בעבודתה, על סמך גרסת השוטרת, כפי שנשמעה בבית המשפט.

עם זאת, בכל הנוגע ליתר חלקי עדותה, הרלבנטיים לנדוננו, בדבר הסיבה שהגיעה למקום והפנייה לנאשמים 1 ו-2 להזדהות (גבר מכה אשה), האופן בו מצאה את הנאשם 2 (ללא חולצה עם שריטות על החזה), עיכוב והמעצר והתחללותו של העימות, מצאתי לקבל את עדותה כאמינה וכמשקפת את מהלך האירועים, באשר יש לחלקים אלו של גרסתה, עיגונים ביתר חומר הראיות, והיא משתלבת עם עדות יתר המעורבים.

גרסת הפקח לאירוע -

הפקח מסר, שהגיע למקום יחד עם השוטרת, בניידת שיטור משולב. השניים נתקלו ב"שלושה חבר'ה בני מיעוטים", כלשונו. הוא מסר, כי אמר במקום לשוטרת, כי הוא מכיר את הנאשם 2 מבין השלושה, והצביע על אדם נוסף שישב באולם ליד הנאשם 2.



השוטרת ניגשה לנאשם 2, אשר לדבריו, היה תקיף בדיבורו כלפי השוטרת, אך יחד עם זאת, ציין כי הנאשם 2, שיתף פעולה ומסר לה תעודת זהות.

הפקח ציין, כי הסלמת האירוע החלה, כאשר השוטרת פנתה לנאשמת 1, וביקשה ממנה תעודת זהות. זו דיברה אל השוטרת באופן תוקפני וגס.

עוד מסר, כי תוך כדי השיחה שהוא והשוטרת ניהלו עם הנאשמת 1, ניגשו אליו, **"שני חבר'ה שיכורים רוסים"**, אחד מהם אמר לו בעברית: **"אחי אני בא לעזור לך"**.

הפקח בתגובה, ביקש מהם ללכת, אחד מהם הלך, ותוך כדי שיחה זו, השוטרת הותקפה על ידי הנאשמת, שמשכה אותה בשערותיה והורידה אותה לרצפה.

אשר ל"בחור הרוסי" השני, טען הפקח כי הוא הציק לו, הפקח הצביע באולם בית המשפט על הנאשם 3.

הפקח ציין, כי הוא דחף את הנאשם 3, הרחיק אותו כדי שלא יפריע, ובתגובה הנאשם 3, דחף אותו חזרה, תוך שהפקח מדגים בתנועות ידיים תנועת דחיפה.

ברקע, הנאשם 2 החל לצעוק: **"היא בהיריון אף אחד לא נוגע בה"**, ובכך הפריע לו לעזור לשוטרת שהותקפה. הפקח ציין כי הנאשם 2 לא נקט באלימות אלא צעק **"...כל הזמן, היא בהיריון אל תגעו בה"** (עמ' 39, שורות 22 - 23 לפרוטוקול).

עוד ציין, כי אל הנאשם 2, הצטרף גם הנאשם 3, שלדבריו היה שיכור. הוא שב והפריע לו בעבודתו. הפקח דחף אותו הצידה, הרחיק אותו, אך הנאשם 3 קם, ושב להפריע לו, ואמר: **"אחי אני בא לעזור"**, תוך שהוא מפריע ומונע מהפקח לעזור לשוטרת המותקפת ע"י הנאשמת באותה עת (עמ' 39, שורות 25 - 26 לפרוטוקול).

בשלב מסוים, במהלך עימות זה, הגיעה תגבורת שהשוטרת הזעיקה.

לדברי הפקח, הנאשם 2, נשכב על הנאשמת 1, ושוב צעק: **"אף אחד לא נוגע בה"**, הפקח תפס אותו ברגל, משך אותו ממנה, והנאשם 2 נעצר.

הנאשם 3, פנה אל הפקח, ואמר לו: **"אחי יש מח"ש בוא תן לי אגרוף"**. הפקח מסר, כי בתגובה אמר לראש המשמרת, קובי קריסמרו, **"תשמע הבן אדם הזה מפריע"** (עמ' 39, שורות 26 - 30).

הפקח ציין, כי הוא נשרט ממאבקה של הנאשמת 1, אך הדגיש, כי הנאשם 2, לא נקט באלימות פיזית, אלא בעיקר צעק וחצץ בינו לבין הנאשמת 1 ומנע את התקרבותו לשוטרת, אך לא תקף אותו (עמ' 40 שורות 6 - 9).

אך שונים הדברים ביחס לנאשם 3, לגביו ציין הפקח, כי היו שלוש היתקלויות:

ההיתקלות הראשונה - הייתה בתחילת המפגש איתו. הנאשם 3 הפריע לעבודתם, ודחף את הפקח, ולכן, בתגובה, דחף אותו הפקח בחזרה.

ההיתקלות השנייה - הנאשם 3 הפריע להם, דחף את הפקח, ושוב הפקח דחף אותו, וכל זאת תוך כדי שהפקח מנסה



לעזור לשוטרת המותקפת.

ההיתקלות השלישית - הנאשם 3 דחף אותו, ואמר לו: "יש מח"ש בוא תן אגרופ".

הפקח הדגיש בחקירתו הנגדית, כי נאלץ לדחוף את הנאשם 3 הצידה, כל פעם שהוא הפריע.

הוא שלל ודחה את טענת הסניגור, כאילו הנאשם 3, שם יד על הכתף שלו, וביקש ממנו להפסיק את האירוע, הוא הדגיש, שהנאשם 3 דחף אותו עם שתי ידיים (עמ' 45, שורות 20 - 23 לפרוטוקול; עמ' 47, שורות 13 - 16 לפרוטוקול וכן שורות 25-26 לפרוטוקול).

לשאלת בית המשפט, מדוע מלכתחילה לא טופל האירוע באופן מתון יותר, לכך השיב הפקח, כי תקיפת השוטרת, טרפה את הקלפים. הוא תיאר את אופי התקיפה, תוך משיכת שיערה של השוטרת לרצפה, כיצד הבחין בשוטרת על הרצפה כשהנאשמת 1 אווזת בשיערה, תוך שהשוטרת צועקת (עמ' 40, שורות 17 - 28).

עם זאת, הוא חזר, שוב ושוב, בעדותו, שהנאשם 2 לא הפגין אלימות פיזית באירוע, רק צעק כל הזמן שלא ייגעו בנאשמת, גם כאשר משך אותו הפקח הצידה ועצרו אותו, הנאשם 2 לא התנגד.

לאור דבריו אלה, עומת עם האמור בדברים שרשם בדו"ח שערך, שם ציין, כי הנאשם 2 חצץ בינו לבין השוטרת והנאשמת, והפריע לו להתקרב ולסייע לשוטרת. למקרא דברים אלה, טען הפקח, כי אם כך מסר למשטרה, אז זה מה שהיה, הואיל ואז זכר טוב יותר את האירוע.

אך יחד עם זאת, חזר והדגיש כי הנאשם 2 התערב, מחששו לשלומה של הנאשמת 1 בטענה שהיא הייתה בהיריון: **"...הוא לא תקף אותי, הוא לא עשה שום פעולה אלימה, הוא רק חצץ בינינו, כי הוא אמר שהיא בהיריון וחשש"** (עמ' 41, שורות 6 - 17).

סיכום ביניים: עדותו של הפקח הותירה על בית המשפט רושם מהימן. הוא תיאר מדוע וכיצד הגיעו למקום, כיצד התפתח העימות, מה עשה כל אחד משלושת הנאשמים בדגש עם הנאשמים 2 ו-3. ההתרשמות היתה מעדות קולחת, בהירה, אותנטית, בה ידע להבחין בין חלקם של המעורבים, תוך ירידה לפרטים, המתיישבים עם יתר חומר הראיות.

אמנם בחלק מסוים בעדותו, טען כי הנאשם 2 לא נקט באלימות. הוא חזר והדגיש בעדותו, כי חלקו של הנאשם 2 התבטא בעיקר בדאגתו לנאשמת 1, ולכן חצץ בגופו בינה לבין השוטרת. אך לאחר שרוענן זכרוננו עם הדו"ח שערך, אישר כי הנאשם 2 מנע ממנו להתקרב ולסייע לשוטרת, ודחף אותו, אך שב והדגיש את העובדה שהנאשם 2 לא נקט באלימות פיזית.

להתרשמותי, אין בכך סתירה המשמיטה את הקרקע מתחת לעדותו. העד הדגיש, כי הנאשם 2 לא הפעיל אלימות, משום שבלהט העימות, כשהנאשמת תוקפת את השוטרת, והוא חתר למגע עם השוטרת, חשש לה הנאשם 2, והפגין דאגה בכך שחצץ בינה לבין. על כן, הדחיפה שתיעד בדו"ח, לא עלתה בזיכרוננו כדבר אשר איפין את התנהלותו של הנאשם 2 באירוע, בעת מתן עדותו, אלא רק לאחר שהתובע רענן את זכרוננו. כלל דבריו של הפקח משתלבים היטב עם חומר הראיות והעדויות, ואף עם גרסת השוטרת. יש לזכור, כי מדובר באירוע מלפני כ-4 שנים. לשם כך בדיוק נועד כלל הקפאת הזיכרון באמצעות דוח פעולה בסמוך לאירוע. על פיו, נמצא לקבל את האמור בדוח כמשקף נכונה את הפרטים באופן אותנטי ומדויק יותר (ראו גם דברי כב' השופט א. רובינשטיין ברע"פ 9298/11 **אילון כהן נ' מדינת**



ישראל (2011).

חלק ב': הגעת התגבורת לזירת האירוע:

גרסת קצין המשמרת השוטר קובי קריסמרו (להלן: "קובי"):

קובי ערך דוח פעולה, המשקף לדבריו נכונה את פרטי האירוע, הדוח התקבל וסומן ת/6.

בעדותו בבית המשפט, מסר קובי, שבזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, הוא שימש כקצין היחידה, והוא זוכר את האירוע. הוא שימש כראש משמרת באותו לילה, כאשר התקבל מהשוטרת דיווח על תקיפתה וביקשה סיוע. כשהתקבל האירוע, הוא ניגש למקום יחד עם השוטר דניאל מזרחי.

כשהגיע לזירת האירוע, זיהה המולה סביב השוטרת, והבחין בבחורה (הנאשמת 1), האוחזת בשיערה של השוטרת. הוא ניסה לשחרר את האחיזה. בעשותו כן, ניגש אליו אחד הבחורים שהיה במקום (הנאשם 2 עליו הצביע באולם ביהמ"ש), וחצץ בינו לבין השוטרת ואף דחף אותו עם שתי ידיו, באותו רגע, עצר את אותו בחור.

לאחר שביצע את המעצר, הבחין בפקח שהיה יחד עם השוטרת, ובשריטה שיש לאורך פניו, תוך שהשוטר מדגים עם האצבע על פניו את השריטה לאורך הפנים.

עוד ציין, כי במקביל, היה עוד בחור שהתערב באירוע, והפריע לשוטרים בשלב המעצר של הנאשם 2, ואמר: **"למה אתם גם עוצרים אותו"**, קובי זיהה את הבחור והצביע על הנאשם 3 (עמ' 71, שורות 17 - 19).

לשאלת בית המשפט, לגבי זיהוי הנאשם 2 באופן ספונטאני בבית המשפט, הבהיר כי את הנאשם 2 הוא מכיר מהעבודה שלו במשטרה, הוא משרת כבר 8 שנים במשטרה, ומכיר היטב את הנאשם 2.

את הנאשם 3 הוא פחות מכיר, אך זכר אותו מהאירוע, וכשהבחין בו בדיון, נזכר שהוא היה באירוע, והדגיש: **"אני בטוח שזה הוא"**.

בהמשך עדותו הראשית, וכאשר רוענן זכרונו, עם דוח הפעולה אשר ערך, הדגיש שהנאשם 2 מנע ממנו להגיע ולסייע לשוטרת, ולבצע את המעצר. הנאשם 2 חצץ בין השוטרים לבין הנאשמת 1.

הוא הוסיף וטען, כי הנאשם 2, דחף אותו על מנת שהוא לא יוכל להגיע לשוטרת (עמ' 72, שורות 12 - 17; שורות 27-28 לפרוטוקול; כך גם בחקירה הנגדית עמ' 75, שורות 9 - 16 לפרוטוקול).

בהמשך חקירתו הנגדית, הדגים השוטר כיצד קרה האירוע (עמ' 75, שורות 30 - 33 לפרוטוקול; עמ' 76, שורות 3-7 לפרוטוקול).

הוא תיאר באופן מוחשי למדי, את האופן בו הנאשם 2, חצץ בינו לבין השוטרת, דחף אותו, על אף ניסיונותיו להגיע לשוטרת לסייע לה, ולכן עצר אותו מיד במקום.

השוטר קובי, התייחס לבקשת ההגנה, למה שכונה בפניו, ההבדל בין דוח הפעולה שערך לבין התיאור בבית המשפט,



תוך התייחסות לשאלת דחיפתו של הנאשם 2.

הוא הבהיר, כי בדוח לא ציין שהוא דחף את הנאשם 2, בתגובה לכך שהנאשם 2 דחף אותו, הוא קרא לזה מעצר, וכתב שמשך אותו, ועצר אותו. הוא הסביר, כי במהלך המעצר, בדינאמיקה שנוצרת, הוא לא מתייחס לדחיפות, כשהוא בא לעצור חשוד, האם החשוד דחף אותו או לא דחף אותו, וציין כי הוא עצר את הנאשם 2, כי הוא מנע ממנו לבצע את עבודתו (עמ' 76, שורות 18 - 27 לפרוטוקול).

אשר לנאשם 3, הבהיר השוטר קובי בחקירתו הנגדית, כי הנאשם 3 עזר לנאשם 2 להפריע לעבודת השוטרים, הוא התערב באירוע ומנע את המעצר, הוא חסם בגופו את השוטרים (עמ' 77, שורות 16 - 20 לפרוטוקול).

כאשר בית המשפט שאל את השוטר, במה התאפיינה הפרעתו של הנאשם 3, השיב השוטר כי רשם זאת בדוח הפעולה. הוא ראה שהנאשם 3, מתערב באירוע, הוא לא ראה אותו דוחף, והסביר שהשוטר הנוסף שהיה במקום, דניאל מזרחי, יוכל לשפוך אור בדיוק על מעורבותו המלאה של הנאשם 3.

כאשר נטעו בפניו, על ידי ההגנה, שגם השוטר מזרחי לא טוען שהנאשם 3 הפריע למישהו בנוכחותו, טען השוטר קובי, כי ייתכן שהשוטרת שהותקפה אמרה לו זאת, וכאשר נאמר לו, שהסיבה שהנאשם 3 נעצר, זה משום שהפקח אמר לו ולשוטר מזרחי, שהנאשם 3 תקף אותו ואת השוטרת. טען השוטר כי הוא לא זוכר שאמר דבר כזה, אבל לאחר עיון ב-6/ת, אישר שזה נכון, שהפקח אמר לו שהנאשם 3 תקף אותו ואת השוטרת.

סיכום ביניים: עדותו של השוטר הותירה על בית המשפט רושם מהימן. הוא תיאר באופן קולח ואוטנטי את מערבותו באירוע, כיצד נקרא בקשר לסייע, מהות הקריאה, מה ראה כשהגיע לזירה, במי פגש, מה היה חלקו של הנאשם 2 באירוע, תיאר את ההתעמתות הפרונטלית עימו, מכיוון שהוא נחלץ בראש ובראשונה לעזרתה של השוטרת, והנאשם 2 מנע את נגישותם של השוטרים אליה. הוא תיאר כיצד הנאשם 2 חצץ בין הנאשמת והשוטרת לשוטרים, ומנע מהם לגשת אליה עד אשר הורחק פיזית ונעצר.

עם זאת, לגבי הנאשם 3 לא מצאתי להתבסס על עדותו לקביעת ממצא עובדתי להוכחת מעשיו של הנאשם 3. להתרשמותי השוטר לא הסתמך בעניין זה על דבריו שקלט בחושיו, אלא על דברים שנמסרו לו.

גרסת השוטר דניאל מזרחי (להלן: "דניאל") -

דניאל מזרחי ערך דוח פעולה בו פירט את פרטי האירוע בו נטל חלק. הדו"ח התקבל וסומן ת/4.

דניאל לא העיד במשפט. ההגנה וויתרה על עדותו והסכימה להגשת דו"ח הפעולה שערך, כראיה לאמיתות תוכנו ללא חקירתו בבית המשפט.

לכן, הראיה המונחת בפני בית המשפט, מפיו של עד זה, מתמצת בתכניו של דוח הפעולה שערך, כאשר אין השגה מצד ההגנה על תוכנם, ומכל מקום האמור בו לא נסתר.

בדוח הפעולה ציין השוטר, כי הגיע למקום יחד עם שותפו, קובי, זיהה בחורה (הנאשמת 1) לובשת חולצה כחולה, אשר תוקפת את השוטרת, בכך שהיא מושכת בשערותיה ומכה אותה.



הוא ניגש אליהן, ניסה להפריד ביניהן, ולשחרר את אחיזתה של הנאשמת 1 משיערה של השוטרת, אך זו המשיכה להתפרע, והחלה לתקוף גם אותו באגרופים ודחיפות.

בשלב הזה, נפלה הנאשמת 1 על הרצפה, תוך כדי התפרעותה, אך המשיכה להתפרע ולתקוף גם כשהיתה על הרצפה. הוא אחז בידה, ובשיער שלה, על מנת לאזוק אותה, ולהשלים את ביצוע המעצר, אך גם כשהיא הייתה על הרצפה, היא המשיכה לתקוף אותו ואת השוטרת.

הצטרף אליהם גם הפקח וניסה לעזור להם בביצוע כבילתה של הנאשמת 1.

השוטרת הצליחה לאזוק את הנאשמת 1 ביד אחת, ולבסוף, הוא הצליח לאזוק אותה גם ביד השנייה ולהשלים את ביצוע המעצר.

לאחר הכבילה, חדל משימוש בכוח. השוטרת לקחה את הנאשמת 1 לניידת, והוא ניתק מגע ממנה. הוא ציין, כי לא נגרם לו נזק חיצוני, אלא קיבל רק מכות יבשות.

באשר לנאשם 3, הוא ציין כי הפקח מסר לו במקום, כי הנאשם 3 תקף אותו ואת השוטרת, וגם היה מעורב באירוע.

לאור זאת, ניגש השוטר דניאל אל הנאשם 3, הודיע לו שהוא עצור על תקיפת שוטרים והפרת סדר במקום ציבורי, אזק אותו בידיו והוביל אותו לניידת.

עוד ציין השוטר מזרחי בדו"ח, כי העצור השלישי באירוע, הנאשם 2, נעצר על ידי השוטרת, והועבר לניידת, כשהוא ללא חולצה, וניתן היה להבחין בשריטות ובצלקות שיש לו על הבטן ועל היד.

כן צוין, כי בתחנת המשטרה, בחיפוש שנעשה על הנאשם 3, נמצא טלפון, שבו לטענתו צילם את כל האירוע. לאור דברים אלה, השוטר דניאל הודיע לנאשם 3, כי הוא תופס את המכשיר הנייד, כראיה

לצרכי החקירה. אך למשמע דברים אלה, שינה הנאשם 3 את גרסתו, וטען כי הטלפון כבוי, והוא סתם אמר שהאירוע צולם בטלפון.

השוטר דניאל, מציין בדו"ח, כי הוא תפס את הטלפון, הכניס אותו לשקית משטרתית וסימן אותו כמוצג.

אציין כבר בשלב זה, כי לא הוצג בפניי מוצג זה, או כל רשומה דיגיטלית, לרבות סרטון שצולם בטלפון נייד.

סיכום ביניים: האמור בדוח השוטר, אשר הוגש, בהסכמת ההגנה, מתיישב עם יתר חומר הראיות וגרסאות הפקח והשוטר קובי קריסמרו.

גרסת אביו של הנאשם עד התביעה מר מוסא דיאב (להלן: "מוסא"):

מוסא נחקר בסמוך לאירוע ומסר גרסה אודות האירוע - ת/27.

הוא מסר, כי הוא, בנו - הנאשם 2, בת זוגו - הנאשמת 1, היו בגן בנימין בנורדאו בחיפה. במקום עברו שוטרים, פנו אל



הזוג וביקשו תעודת זהות. לדבריו, הוא לא ראה או שמע את זה, הוא היה מרוחק יותר, בגן למעלה.

כשהוא הגיע אליהם, הוא הבחין בוויכוח בין השוטרת לנאשמת 1.

בשלב מסוים, הבחין בנאשמת 1, תוקפת את השוטרים. הוא טען שראה את הנאשמת: **"סוחבת לשוטרת את השיער, הבחורה תקפה גם את הפקח, הבן שלי היה מעורב גם, אבל לא יודע איך הוא פצע את השוטרים..."** (שם, שורות 1 - 3).

בנו, הנאשם 2, ניסה, לדבריו, להגן עליה, מכיוון שהיא הייתה בהריון, ולכן, כשנפלה, בנו צעק: **"תיזהרו היא בהריון"**. לדבריו, השוטרים אמרו לו שלא יתערב, שיעמוד בצד או שילך הביתה. הוא נעמד בצד, וחיכה לראות מה קורה, והבחין בשוטרים שהם מעכבים את השניים ולוקחים אותם בניידת.

אשר לנאשם 3, אותו הוא כינה בהודעתו **"הבחור הלבן"**, הסביר מוסא בחקירתו במשטרה, כי: **"הוא תקף את הפקח ורב איתו"**. עוד ציין, כי מי שחולל את האירוע, היה בעצם אותו אחד:

"ש: מי תקף ראשון?"

ת: הבחור הלבן התחיל לתקוף ת'שוטרים ואז הכל התחיל" (שם, בשורות 19 - 20).

יצוין, כי בסיפת הודעתו, ציין גובה ההודעה, השוטר דניאל מזרחי (שההגנה ויתרה על עדותו, ושהתייחסותו לאירוע מתועדת בת/4 ונסקרה לעיל): **"זוהי הודעתי אשר הוקראה בפני ונחתמה בחתימת ידי"**, ולצד דברים אלו, מתנוססת חתימה (שם בשורה 22).

בבית המשפט, עדותו של מוסא, הייתה שונה באופן מהותי, מהודעתו במשטרה, ועל כן, ביקשה המאשימה להכריז עליו עד עוין. לאחר שבית המשפט התרשם שהתמלאו התנאים לכך, ניתנה החלטה מתאימה, העד הוכרז כעד עוין, והודעתו הוגשה מכוח אותה החלטה, וסומנה כאמור - ת/27.

מוסא טען כי כאשר נחקר במשטרה, הוא לא יודע על מה הוא חתם, לטענתו, הוא לא יודע לקרוא עברית, הוא לא קורא עברית.

בהמשך חקירתו, טען מוסא בתשובה לב"כ המאשימה, כי ייתכן שהוא לא זוכר את האירוע, מכיוון שחלפו שנתיים וחצי מאז אירע, ועד למועד עדותו. כאשר נשאל על ידי בית המשפט, האם כשנחקר במשטרה אמר לשוטר את האמת, השיב העד:

"אני משיב שאמרתי לו את האמת, אני לא יודע מה הוא רשם, לשאלת בית המשפט אתה אמרת לו מה ראית? אני משיב שכן, לשאלת בית המשפט, אמרת לו במדויק את הדברים? אני משיב שכן, אני אמרתי לו שהשוטרת משכה לולה [הנאשמת 1 - ש.ב.] בשיער" (עמ' 33 שורות 10 - 14 לפרוטוקול).

לשאלה, מדוע לא אמר לשוטר שהוא לא יודע לקרוא, טען שאמר לו בתחילת החקירה, והשוטר פטר אותו במילים תחתום ותלך. כאשר נשאל על ידי בית המשפט, כיצד השוטר כתב: **"הבחור הלבן"**, לא הייתה בפי העד תשובה מניחה את הדעת, וטען שיכול להיות שהשוטר מכיר אותו (עמ' 33, שורות 20 - 21 לפרוטוקול).

עמוד 12



לאחר שבחנתי את הודעתו של העד בחקירה, וזכור לי האופן בו העיד בפני בית המשפט, מצאתי להעדיף את האמור בהודעתו במשטרה, על פני עדותו בבית המשפט.

דבריו של העד כאילו האמור בהודעה לא נאמר על ידו, מוקשה בעיני בית המשפט. הוכח בפני בית המשפט, כי ההודעה נגבתה ע"י השוטר דניאל מזרחי באופן חופשי ומרצון. גובה ההודעה ציין, כי הקריא לעד את תוכנה, בטרם חתם עליה, והעד אישר את האמור בה. ההגנה לא חלקה על כך, לא טענה דבר וחצי דבר ביחס לאופן הגביה, וויתרה כאמור על עדותו של השוטר. בנסיבות אלה, אתקשה לקבל את הטענה שהעד לא הבין על מה הוא חותם.

ניכר היה כי העד ביטא עמדה מגוננת במשפט כלפי בנו ובת הזוג של הבן, וחש אי נוחות, כאשר התבקש לחזור על תיאור הדברים, ולהפנות, הלכה למעשה, אצבע מאשימה כלפי בת הזוג של בנו - הנאשמת 1, שתקפה לפי גרסתו במשטרה, את השוטרת, ולא ההיפך, כפי שטען בבית המשפט.

הודעתו נפתחת בתיאור קולח של הדברים, תוך ציון אופי תקיפת השוטרת ("**סוחבת לשוטרת את השיער**"), וכן תוך ציון שגם בנו היה מעורב באירוע, מוסיף ומציין "**בחור לבן**" שהיה מעורב אף הוא באירוע, ולדבריו, הוא זה שהתחיל לתקוף את השוטרים. יצוין, כי הנאשם 3, יוצא חבר העמים, ובהיר עור.

לתכני הודעתו חיזוק משמעותי ביתר חומר הראיות, הדברים שמסר משתלבים היטב עם יתר העדויות, הוא אף הבהיר כי מסר אמת במשטרה. בנוסף, זכורה לי עדותו, לא התרשמתי מאמינות גרסתו בבית המשפט. על כן כאמור, אני נותן את מלוא המשקל להודעתו במשטרה.

עד כאן שני חלקי האירוע כפי שהובאו ע"י עדי התביעה וראיותיה, ומכאן לסקירת פרשת ההגנה, ולאחר מכן לפרק הממצאים.

פרשת ההגנה:

גרסת הנאשם 2 -

הנאשם 2, נחקר ומסר הודעה מפורטת, בליל האירוע.

הודעתו התקבלה וסומנה ת/2.

בהודעה מסר, כי ישב בגן בנימין, בנורדאו, יחד עם אביו וחברים, שתו אלכוהול. בשלב מסוים, החברים עזבו והוא נותר עם אביו במקום. בגן למעלה, הייתה תקרית בין אנשים יוצאי חבר העמים, אך זה לא היה קשור אליו, הוא לא מכיר אותם.

לקראת השעה 22:00, הגיעה בת זוגו, הנאשמת 1, מהעבודה, הבחינה שהוא שתה, ואמרה לו להפסיק לשתות.

למקום הגיעו שוטרים, והשוטרת פנתה וביקשה ממנו תעודת זהות.

השוטרת בדקה, וראתה שהכל בסדר, ואז הוא פנה משם, לחפש את השרשרת שלו שנפלה לו לטענתו, בעד שהוריד את



הגופיה.

הנאשם הוסיף וסיפר בהודעתו, כי השוטרת ביקשה מבת זוגו תעודת זהות, הוא מסר לה שאין לה תעודת זהות, היא בבית, ואז השוטרת התעצבנה, עמדה על כך שהיא תביא תעודת זהות, ורצתה לדחוף את בת זוגו, הוא בתגובה חיבק אותה, לקח אותה הצידה.

השוטרת הגיעה אליהם, ורצתה לדבריו לתת סטירה לבת זוגו, הוא נעמד באמצע, וחטף במקומה את הסטירה, אבל אז בת זוגו התעצבנה, הוא אחז בה, ואז לפתע הגיעה תגבורת של המשטרה.

לדבריו, השוטרת משכה אותו, ושרטה אותו בחזה. החוקר העיר, כי הנאשם מצביע על החזה מתחת לצוואר וציין כי הנאשם ללא חולצה ועליו סימני שריטה(שם, בשורות 6 - 7).

בהמשך חקירתו, הכחיש הנאשם 2 כל קשר לתקרית עם אותם אנשים יוצאי חבר העמים בגן, או וויכוח ומריבה עם בת זוגו.

לדבריו, בת זוגו לא הספיקה לתקוף את השוטרים כי הוא אחז בה. הוא חזר והכחיש כל תקיפה יזומה מצדה, כלפי השוטרת, וטען שחיבק אותה, כשהשוטרת ניסתה להרחיק אותו ממנה, ובמהלך דברים זה, בת זוגו משכה בשיערה של השוטרת בטעות (שם, בשורות 31 - 34).

כמו כן, ציין כי בת זוגו הייתה בהיריון, בחודש הראשון. לדבריו, הוא יודע על כך כי היא עשתה בדיקה שבוע טרם לכן, ומסרו לה שהיא בהיריון.

אשר לנאשם 3, טען כי הלה נדחף על ידי הפקח, ותוך כדי הנפילה, הוא שרט את הפקח (שם, בשורות 29 - 30).

לקראת סוף חקירתו, שאל אותו שוב החוקר, והטיח בפניו שהפקח מסר, כי הוא דחף אותו מספר פעמים, ומנע ממנו לעזור לשוטרת לעצור את בת הזוג שלו, ובתשובה טען הנאשם 2: **"לא דחפתי אותו אבל עמדתי בינו לבין החברה שלי"** (שם, בשורות 49-51). הוא הסביר זאת, כי חשש לשלומה, בשל העובדה שהיא בהיריון.

בעדותו בבית המשפט, חזר והבהיר, כי עמד באמצע וחצץ בין השוטרת לבת זוגו, הנאשמת 1, ותיאר את הוויכוח שהיה בין השוטרת לבין הנאשמת 1, עקב העדר תעודת זהות (עמ' 80, שורות 21 - 22).

לדבריו, השוטרת אמרה לו "סתום ת'פה", ובתגובה הנאשמת זעמה עליה, דבר שהוביל לוויכוח בינו לבין השוטרת, והסלמת האירוע, כשהוא מתעמת עם השוטרת, וטוען בפניה, שאין לה מה לעצור את בת זוגו, היא בהיריון ולא עשתה כלום (עמ' 80, שורות 26 - 29).

עוד טען, כי במהלך הוויכוח, השוטרת התכוונה לתת "כאפה", כלשונו, לנאשמת, והואיל והוא היה באמצע, הוא חטף את הכאפה מהשוטרת, ובתגובה, בת זוגו, הנאשמת, התכוונה לתת לשוטרת מכה, ולכן, הוא דחף את בת זוגו אחורה **"ואז היד שלה נתקעה לה בשיעור של השוטרת..."** (עמ' 80, שורות 28 - 29; עמ' 81, שורות 1 ו-2 לפרוטוקול).

אשר לשריטות על החזה, השיב הנאשם לשאלות בית המשפט, כי כשהיה בפנימייה, הייתה לו בעיה פסיכיאטרית, הוא היה חותך את עצמו (עמ' 81, שורה 4 לפרוטוקול).



עוד ציין, כי כאשר הגיעה תגבורת, השוטרים שהגיעו, סייעו לשוטרים הנוכחים, לשחרר את הנאשמת 1 מאחיזתו. לדבריו, הוא חיבק אותה כדי שהיא לא תקבל מכה בבטן, והם הזיזו אותו ממנו (עמ' 81, שורה 10 - 13 לפרוטוקול).

הוא חזר והודה, שבמהלך העימות של הנאשמת עם השוטרת, הוא עמד באמצע, וחצץ ביניהן (עמ' 81, שורה 15).

אשר לנאשם 3, הוא ציין כי יש ביניהם היכרות, הוא היה במקום, ותוך כדי הוויכוח עם השוטרת, הגיע הנאשם 3 **"לעזור לראות מה יש"** (עמ' 81, שורה 19). הפקח דחף אותו ואמר לו **"אל תתערב"**, פעמיים, הנאשם 3 נפל לרצפה, ובמהלך הנפילה, הוא נתן לפקח בטעות בפנים מכה, ולכן הפקח נשרט, וכך באו לידי ביטוי הדברים בפרוטוקול:

"רוסלן (הנאשם 3 - ש.ב) הגיע למקום, אחרי שהוא שמע כמה פעמים, שצעקתי להם שהיא בהיריון, תוך כדי הוויכוח בין ולה (הנאשמת 1 - ש.ב) לשוטרת. הוא בא לעזור, לראות מה יש. רוסלן עמד בצד, דיבר עם אדי השוטר (הפקח - ש.ב), אדי דחף אותו ואמר לו אל תתערב, הוא ניסה לדבר איתו, אדי דחף אותו עוד פעם, ואז רוסלן נפל לרצפה, פעמיים הוא נפל, כשהוא נפל בטעות, רוסלן נתן מכה לאדי, בטעות בפנים, הוא נשרט. אדי ניסה לעזור לקרן, הוא ניסה להזיז אותי מולה (הנאשמת 1 - ש.ב) כדי לעצור את שנינו" (עמ' 81, שורות 18 - 22).

עוד הוא ציין, כי השוטרים שהגיעו לסייע לשוטרת ולפקח, דניאל מזרחי וקובי קריסמרו, ניסו לעזור לשוטרת ולפקח לאזוק את הנאשמת, ואילו הנאשמת המשיכה להתפרע, לא נתנה להם לאזוק אותה, והוא לדבריו, חיבק אותה על מנת להגן עליה (עמ' 81, שורות 26 - 30; עמ' 82, שורות 13 - 17).

סיכום ביניים: הודעת הנאשם ועדותו בבית המשפט, מחזקים את ראיות התביעה ומלמדים כי הוא הפריע לשוטרים במילוי תפקידם.

לגרסתו שלו, הוא חצץ בין הנאשמת לבין השוטרת, אשר ביקשה תחילה לעכב אותה, לצרכי זיהוי, בהעדר תעודת זהות מצידה ולאחר מכן, לעוצרה בגין סירובה לעיכוב וביצוע התקיפה על השוטרת. גם כשהגיעה התגבורת, לא נרתע הנאשם 2 והמשיך להפריע לשוטרים במטרה למנוע את מעצרה.

הנאשם 2 ניסה לגמד את מעורבותו באירוע, אך מהתמונה הראייתית הכוללת הניבטת מחומר הראיות, עולה כי מעורבותו היתה אקטיבית, יזומה, נמשכת, ללא כל מורא מהשוטרים, עם תכלית ברורה - למנוע מכח השיטור במקום לעצור את בת זוגו, כשהתירוץ לכך, היתה בהריון.

זאת ועוד, קיים עיגון בחומר הראיות לכך, שקודם להגעת השוטרת והפקח למקום, היה הנאשם 2 מעורב בתקרית אלימה. אזכיר, כי השוטרת והפקח הגיעו למקום, עקב דיווח על קטטה שפרצה במקום. השוטרת מסרה בעדותה על דיווח שגבר תוקף אשה.

כאשר הגיעו למקום, טרם ההתעמתות עם הנאשמים, הבחינה השוטרת בנאשם כשהוא ללא חולצה, ושרוט בחזה, גם החוקר שגבה ממנו הודעה ציין תיאר פציעה כזו.

הנאשם עצמו מסר, כי לאחר שהזדהה בפני השוטרת, פנה לחפש במקום, שרשרת שנשא עליו ונפלה בגן. נתון עובדתי זה יחד עם השריטות על החזה, מתיישב יותר עם חשד למעורבותו של הנאשם 2 בתקרית אלימה, קודם להגעת השוטרים למקום.



הנאשם ביקש לייחס לשוטרים את השריטות על צווארו, תחילה טען בעדותו בבית המשפט, כי הוא נוהג לחתוך את עצמו, ומכאן השריטות שיש עליו. בהמשך טען, כי השריטות נגרמו לו כתוצאה ממאבק עם השוטרת. אני דוחה גרסה זו כבלתי מהימנה ומעדיף תחתיה את גרסת השוטרת בנקודה זו, לפיה כאשר הגיעה למקום היה הנאשם 2 שרוט בחזה.

אשר להפרעה לשוטרת ולפקח, טען הנאשם 2 לכל אורך עדותו, כי הוא לא הסכים עם מהלכיה של השוטרת, וחצץ בין הנאשמת לבין השוטרת, ובכך בעצם לא איפשר לשוטרת לעשות את תפקידה.

הוא אף אמר בצורה מפורשת, כי לגישתו לא היה לשוטרת מה לעכב או לעצור את בת זוגו, כדי להצדיק את התנגדותה של הנאשמת 1. לפי עדות הפקח הוא אף דחף אותו כדי למנוע ממנו לסייע לשוטרת. גם כאשר הגיעה התגבורת הפריע לשוטרים וחצץ בגופו בין הנאשמת לשוטרים על מנת למנוע את מעצרה.

אזכיר, כי לפי חומר הראיות, הנאשמת 1 התפרעה באופן ברוטלי למדי, תוך שתקפה את השוטרת, משכה את שיערותיה, והשוטרת לא יכלה להתגבר עליה, עד כדי כך שהפקח נאלץ להתערב, וגם הוא לא יכל להגיע אל השוטרת, בשל ההפרעה מצידם של הנאשם 2 והנאשם 3.

בהקשר זה, לא מצאתי כל רבב בהתנהלות השוטרת. היא פעלה בתוקף סמכותה. בעקבות הדיווח שקיבלה, ומשראתה את הנאשם 2 שרוט וללא חולצה ליד בת זוגו, פנתה לשניים על מנת לזהותם. משלא הזדהתה בפניה הנאשמת 1, היא היתה רשאית לעכבה לתחנה, ועם הסירוב לעיכוב וביצוע התקיפה, היא היתה מוסמכת לעוצרה, ולצורך כך, ולנוכח ההתנגדות שהפגינה הנאשמת 1, להפעיל עליה כח סביר למימוש סמכות המעצר.

עוד אציין, את דבריו של השוטר קובי קריסמרו, קצין המשמרת שהגיע לסייע לשוטרת, בדוח הפעולה, ובעדותו בבית המשפט. בדוח הפעולה ציין, כי כאשר הגיע, הבחין בנאשם 2, כשהוא ללא חולצה, הוא נאלץ למשוך את הנאשם 2 מהשוטרת, על מנת שהשוטרת תבצע מעצר.

הוא מסר לנאשם, שהוא מפריע לשוטר במילוי תפקידו, ובתגובה, הנאשם צעק ורץ לכיוון השוטרת שוב, ומשך אותה בידו, דחף אותה, כדי לסכל את עבודתה, ובגין כך, נעצר על ידי קצין המשמרת. אך גם כאשר נעצר, המשיך להתפרע והשתולל, ולצעוק על השוטרים, שיעזבו את בת זוגו (ראו ת/3).

בכל הנוגע לנאשם 3, הנאשם 2 ציין, כי הנאשם 3 הגיע מיוזמתו למקום. לדבריו, "בא לעזור", כאשר "העזרה" היא למנוע את מעצרה של הנאשמת 1, שהרי הנאשם 2 התנגד לכך שבת זוגו תעוכב לחקירה, ולכן חצץ בין השוטרת לבין הנאשמת.

לפי הנאשם 2, חברו, הנאשם 3, הגיע כאמור "לעזור", הפקח הרחיק אותו, ביקש ממנו לא להתערב, אך חרף זאת שב והפריע. הנאשם 2 מאשר כי מדובר בשתי פעמים שהפקח מבקש להרחיק אותו מהמקום, והנאשם 3 חוזר פעם אחר פעם על מעשי ההפרעה, בכך שהוא מנסה לגשת אל הצדדים הניצים.

כמו כן, עולה מדבריו של נאשם 2, שהנאשם 3 אף פגע בפקח ושרט אותו. הנאשם 2 טען כי הדבר היה בטעות, אך משלא מיוחסת לנאשם 3 עבירת תקיפת שוטרים, אין לי צורך לקבוע באם הדבר נעשה בכוונה אם לאו. ממכלול חומר הראיות עולה כי לא מדובר בטעות, אלא בתקיפה שנגרמה תוך כדי האירוע האלים.



גרסת הנאשם 3 -

הנאשם 3, נחקר ומסר הודעה מפורטת, בליל האירוע. הודעתו התקבלה וסומנה ת/3.

בהודעתו מסר שהוא עבר בגן בנימין, כאשר לפתע הבחין בבחורה המותקפת על ידי השוטרים. הוא נעמד מול הפקח, וביקש ממנו שיפסיק. פעולותיו הסתכמו לדבריו במחאה וורבלית בלבד.

כאשר נשאל למה הוא התערב, טען כי ראה כיצד בועטים בנאשמת בבטן, וידע שמדובר בבחורה בהיריון. כאשר נשאל מאין הוא יודע שהיא בהיריון, טען שהנאשם 2 סיפר לו, יחד עם זאת, טען כי הם מכרים בלבד "לא יותר".

לדבריו, הם ישבו שם במקום, והנאשם 2 סיפר לו, על כך שבת הזוג שלו בהיריון. עוד מסר, כי קיבל בעיטה, נפל לרצפה, וחצץ בין הפקח לבין הנאשמת, וכך אמר בהודעה:

"קיבלתי בעיטה, עפתי לרצפה, וביקשתי שיפסיקו את זה, יותר מזה, אני נעמדתי בינו לבינה, ואמרתי לו, אתה רוצה תעצור אותי, אבל אני לא מוכן לראות דבר כזה" (ת/3, שורות 13 - 14).

הנאשם 3, הכחיש שהוא תקף את הפקח או את השוטרת. כאשר הוטח בו, כי לפי עדות הפקח, הוא דחף אותו פעמיים, נעמד מולו, תוך הפרעה לעבודת השניים, ואומר לו, שהכל מוקלט, טען הנאשם 3, שיש אנשים שצילמו זאת.

לדבריו, הוא לא ניסה להכשיל את הפקח בעבודתו, הוא ביקש יפה ממנו, שיפסיק לעשות את זה (לבעוט בנאשמת), ושם הפקח רוצה שיעצור אותו, אבל שיפסיק לבעוט בה. לדבריו, הפקח הוא זה שבעט בנאשמת, שהייתה ברצפה (שם, שורות 17 - 22).

כאשר נשאל שוב, האם הוא דחף את הפקח, טען בשלב זה, שהוא שם על כתפו של הפקח יד, וביקש ממנו להפסיק וזה היה פעם אחת (שם, שורה 24).

בעדותו בבית המשפט, טען שישב בפארק נורדאו עם חברים, הנאשם 2, אביו והנאשמת.

טען כי הוא לא מכיר את הנאשמת קודם לכן, הם ישבו, שתו, "היה שמח", כלשוננו.

הוא והנאשם 2 חגגו, למרות שלדבריו הכירו רק מספר ימים לפני כן.

למקום הגיעו שוטרים בצעקות, תחילה שני שוטרים - שוטר ושוטרת.

הוא הלך הצידה כדי להתפנות, וכאשר שב, ראה את הנאשמת על הרצפה, כשהשוטרים בועטים בה, ובשל היותו בגילופין, הוא התערב באירוע. כך באו לידי ביטוי דבריו בפרוטוקול:

"באותו רגע שישבנו שתינו, זזתי לצד לרגע, לא זוכר, כדי להתפנות או משהו, כשאני חזרתי, ראיתי את ולנטינה (הנאשמת - ש.ב) שמוטה על הרצפה, בועטים בה, ואני מהסטלה התחלתי להתערב, באיתי לשוטר שהיה שם, עצרתי אותו (מראה תנועת יד) אמרתי לו בחורה על הרצפה מה קרה עזבו אותה..." (עמ' 87, שורות 32 - 34; עמ' 88 שורה 1).



לדבריו, השוטר (הפקח) זרק אותו הצידה פעמיים, הוא זוכר שהוא שם יד על הכתף של השוטר ואמר לו **"תפסיקו מה קורה פה"**, והשוטר התווכח איתו, אמר לו שהוא יודע ג'ודו והוא יעיף אותו (עמ' 88, שורות 2 ו-3).

עוד ציין, כי הוא היה עם אומץ, כי שתה כמה בירות (עמ' 88, שורה 7).

לאחר שהפקח הפיל אותו פעמיים לרצפה, הוא התערב וצעק על השוטרים: **"קחו אותי גם לתחנה אני רוצה להביא עדות, שיידעו מה קרה באמת"** (עמ' 88 שורות 9 - 11).

לדבריו, השוטרים לא רצו לקחת אותו, אך לבסוף לקחו אותו לתחנה, ושם הכניסו אותו לשירותים ונתנו לו מכות (עמ' 88, שורה 14).

כאשר נשאל, האם אמר לפקח את המילים: **"אני מגיל 13 מתעסק עם המשטרה, בוא תן לי אגרוף"**, טען שהוא לא זוכר דבר כזה, כשהוא מחייך.

סיכום ביניים: עדותו של הנאשם 3, הותירה על בית המשפט רושם עגום למדי. ניכר היה, במהלך מסירת העדות, שאין שמץ אמת בדבריו של הנאשם 3. הוא מסר דברים שאינם מתיישבים אף עם גרסת הנאשם 2, והנאשמת 1, כפי שהם באו לידי ביטוי בחומר הראיות, ובעדות שמסר הנאשם 2. כך למשל, הנאשם 2, לא טען בשום שלב, שהפקח ו/או השוטרת בעטו בבטנה של הנאשמת 1.

הנאשם 3 מודה שהוא התערב באירוע לא לו, לטענתו, היה זה בגלל שהנאשמת הייתה על הרצפה, והפקח בועט בה, דבר שאין לו אחיזה בעדות חברו הנאשם 2.

עוד מודה הנאשם 3, כי פעמיים הרחיק אותו הפקח, ולמרות זאת, הוא התערב, והוסיף וסיפר, שהוא ביקש שיעצרו אותו, ולא את הנאשמת.

הנאשם 3 הוסיף הקצין והגזים את עדותו, בכך שטען, שהפקח אמר לו, שהוא יודע ג'ודו, והפעיל עליו תרגילי ג'ודו, העיף אותו באוויר, הראה לו מהלכים בג'ודו, כאשר בחקירתו במשטרה, לא טען, דבר וחצי דבר, בדבר הפעלת אלימות נגדו - לא זריקה על האדניות שעליהן הוא העיד בבית המשפט, ולא תרגילי ג'ודו, ולא טענה שהוא נלקח לשירותים בתחנה, ושם היכו אותו, כפי שהעיד במשפט (ראה עמ' 89, שורות 8 - 26).

כאשר נשאל בחקירה נגדית, מדוע לא טען זאת בהודעה, טען שאמר זאת, וזה לא רשום. עוד טען, כי עשה כמה הקלטות וצילומים בטלפון, דבר הסותר לחלוטין את דברים שהוא מסר בהודעה שלו, שאחרים צילמו את האירוע, ולא הוא צילם.

עוד אציין בהקשר זה, כי ב-4/4, שהוגש בהסכמת ההגנה, מציין השוטר דניאל מזרחי כי נעשה על הנאשם 3 חיפוש, בו נמצא הטלפון הנייד שם טען שיש לו צילומים והקלטות, אבל שם באותו מעמד, אמר הנאשם 3 לשוטר, שסתם אמר את הדברים, והטלפון כבוי.

כאשר עומת בבית המשפט עם דברים אלה, לא היה בפיו הסבר מניח את הדעת, ההיפך מכך, הוא מסר דברים, שהעצימו את חוסר האמון שרחש בית המשפט לגרסתו המופרכת. הוא טען לפתע, כי הוא פחד שהשוטרים ימחקו את הסרטון, ובחקירתו לא אמר זאת, ולא ביקש שיוציאו את הטלפון ויראו את הסרטון, כי היה בלחץ, הואיל והשוטר שם לו



ספר על החזה והחל נותן לו בוקסים, לדבריו "זה עושים בשביל שלא יישאר סימנים" (עמ' 90, שורות 1-4).

כאשר שאל אותו בית המשפט, האם הוא סיפר את כל הדברים הללו לעו"ד שלו, טען שישב עם העו"ד שלו וסיפר לו הכל. למרות זאת, הדברים לא עלו, לא בתשובה לכתב האישום, ולא בקו החקירה הנגדית של עדי התביעה מצד הסניגור, אשר חזקה עליו, שהיה מעלה את הדברים, ונוקט באמצעים הדרושים, אם היה בכך שמץ אמת.

הנאשם 3, חזר ועומת עם הודעתו, ועם ההפרעה לשוטרים.

הוצגה בפניו ההודעה, ודבריו בהודעה שם אמר: "נעמדתי בינו לבינה ואמרתי לו אתה רוצה תעצור אותי" כאשר התבקש להסביר זאת, השיב: "אל תשאל אותי אני לא יודע" (עמ' 90, שורות 13 - 15).

עוד הוא חזר, והודה בחקירתו הנגדית, כי הניח את היד על כתפו של הפקח (עמ' 90, שורה 27).

עדותו של הנאשם 3, נמצאה כאמור, כעדות מוקשה, מופרכת, בלתי סבירה בעליל, היא אינה מתיישבת עם מכלול הראיות בפני בית המשפט, ואף לא עם גרסת הנאשם 2, ועל כן, נמצא לדחותה כבלתי אמינה.

ממצאי עובדה, מהימנות ומסקנות:

על יסוד העדויות שנשמעו וחומר הראיות אני קובע את הממצאים הבאים:

סמוך לחצות היום של ליל ה-20.6.16, הגיעו השוטרת והפקח לגן בנימין בחיפה, לאחר שהתקבל דיווח במוקד המשטרה, על קטטה במקום.

במקום נכחו הנאשמים 1 - 3, ואביו של הנאשם.

הנאשם 2 נמצא במקום ללא חולצה, עם שריטות על חזהו.

דבר זה יצר את הבסיס הסביר לחשדה של השוטרת שהנאשם 2 היה מעורב בקטטה.

היא פנתה וביקשה מהנאשמים 1 ו-2 שהיו יחד, להזדהות בפניה.

הנאשמת 1 לא שיתפה פעולה, והחלה מתווכחת עם השוטרת.

הנאשם 2, שיתף פעולה עם השוטרת, והזדהה כדין.

השוטרת ביקשה לעכב את הנאשמת 1 לתחנה, על מנת לזהותה, וזאת בהתאם להוראות הדין, על פי סמכותה כחוק.

הנאשמים 1 ו-2, לא השלימו עם דבריה של השוטרת, ופרץ וויכוח שהסלים לתקיפת השוטרת על ידי הנאשמת 1.

השוטרת הותקפה באופן ברוטאלי וקשה על ידי הנאשמת 1, אשר אחזה בשיערה, משכה אותו כלפי מטה, שרטה וצבטה אותה.



אני דוחה כבלתי מהימנה את גרסת הנאשמים 2 ו- 3 לאופן קרות האירוע.

לקביעתי, הנאשם 2, הפריע לשוטרת ולפקח, אשר ביקש להחליץ לעזרתה של השוטרת המותקפת. הוא נעמד בין השתיים, וחצץ בין השוטרת לנאשמת, דחף את הפקח, ובכך הפריע בעיכוב ובמעצר של הנאשמת 1, ומנע מהפקח לסייע לשוטרת המותקפת.

הנאשם 2, ביקש לתרץ את הפרעתו, בכך שחשש לשלומה של הנאשמת 1, בטענה שהיא הייתה בהיריון באותה עת.

אינני מקבל הסבר זה כעילה וכבסיס להפרעה לשוטרת ולפקח במילוי תפקידם.

ראשית, אציין, כי מהתיעוד הרפואי שבפניי, נערכה בדיקה רפואית לנאשמת בבית החולים, ואין בבדיקה עדות רפואית לכך שהנאשמת הייתה בהיריון בערב האירוע (עמ' 2 למעלה בת/25).

שנית, במהלך שמיעת הראיות, התברר כי הנאשמת ילדה למעלה מ-9 חודשים לאחר האירוע, כך שקשה לקבל שהייתה בהיריון במועד האירוע.

שלישית וזה העיקר, גם אם הייתה בהיריון, אין בכך כדי להצדיק את התנהגות הנאשמים וההפרעה לשוטרת והפקח במילוי תפקידם.

אזרח המתבקש להזדהות על ידי שוטר, חייב להזדהות בפניו, ואם אין בידו להזדהות בפניו, מסמכותו של השוטר לעכבו לתחנה לצורך זיהוי.

ככל שהנאשמת 1, הייתה נעתרת לבקשת השוטרת, וניגשת איתה לתחנת המשטרה הסמוכה, האירוע היה מסתיים בלא כלום.

הנאשמת 1 אמנם זו שהסלימה את האירוע, והחריפה אותו, ועל כך נתנה את הדין, אך הנאשם 2 חטא בכך שסייע לה בכך שהפריע לשוטרת ולפקח, לבצע את מלאכתם, חצץ בין השתיים, וטרפד בכל דרך את עיכובה ומעצרה של הנאשמת. על פי גרסתו שלו, הוא חיבק אותה, אחז בה, ועשה הכל כדי למנוע את עיכובה ומעצרה.

גם כאשר הגיעה התגבורת המשיך בהפרעה ובהתנגדות באופן אקטיבי כשהוא אווז בחוזקה בנאשמת. נדרשו שוטרים נוספים, שהגיעו למקום, על מנת להפריד בין השוטרת המותקפת לנאשמת, ולשחרר ממנה, את אחיזתו של הנאשם 2.

לקביעתי, הנאשם 3, הצטרף אף הוא לאירוע, על אף שעל פי דבריו שלו, הכיר את הנאשם 2, אך מספר ימים טרם לכן, והאירוע לא נגע לו כלל. הוא ניסה לתרץ את התערבותו בעניין לא לו, בכך שראה את הנאשמת מוטלת על הרצפה, כשהפקח או השוטרים יחד, מכים ותוקפים אותה בבעיות בבטנה, מכיוון שידע שהיא בהיריון. גרסתו של הנאשם 3, הייתה מופרכת מתחילתה ועד סופה ולא נתתי בה שמץ של אמון.

הנאשם 3 הודה בכך שחצץ בין הפקח לבין הנאשמת, הוא הפריע לפקח, אשר הרחיק אותו פעם ועוד פעם, ולמרות זאת, נעמד מולו, ולא איפשר לו לבצע את עבודתו. הנאשם 3 סיפק גרסאות מגרסאות שונות, שכאמור לא נמצא בהן שמץ של אמת. גרסתו של הנאשם 2 סותרת אותה חזיתית וגרסת אביו של הנאשם 2 מחזקת את הראיות לחובתו של הנאשם 3.



עוד מסר הנאשם 3 גרסה כבושה, בדבר אלימות קשה שהופעלה עליו, שאין לה שום אחיזה בחומר הראיות, ואף אין לה אחיזה בעמדת סנגורו, ובחקירת העדים שבאו בפני בית המשפט.

לקביעתי, הנאשם 3 חצץ בין הפקח לבין השוטרת, שלה ביקש הפקח לסייע, הוא דחף את הפקח, כדי למנוע ממנו לסייע לשוטרת, ובתגובה, נאלץ הפקח לדחוף את הנאשם פעמיים כאמור, ולהפילו ארצה.

לקביעתי, הפקח פעל כדין, ביצע את מלאכתו, והגיב לכוח שהופעל עליו בכוח סביר, תוך שהוא אומר לנאשם 3, לא להתערב באירוע, ולמרות זאת הנאשם 3 התערב ויחד עם הנאשם 2, נעמדו בין הפקח לבין הנאשמת 1, ומנעו ממנו להגיע לנאשמת 1 ולשוטרת, אשר הותקפה נמרצות על ידי הנאשמת 1.

לקביעתי, הנאשם 3, אף אמר לפקח, **"אני מגיל 13 מתעסק עם המשטרה בוא תן לי אגרוף"**, אני דוחה את גרסתו של הנאשם 3, כבלתי אמינה, כאילו לא אמר את הדברים הללו.

אשר לטענות ההגנה בדבר תחולתן של הגנות הצורך (סעיף 34 לא לחוק העונשין - לטענת הנאשם 2), או הגנת זוטי דברים (סעיף 34ז לחוק העונשין - לטענת הנאשמים 2 ו-3).

לעמדת, אין להגנות אלה תחולה בנדוננו.

הגנת הצורך הקבועה בסעיף 34 לא לחוק העונשין, קובעת, כתנאי לתחולתה, כי **"המעשה היה דרוש באופן מיידי להצלת חיי, חירות, גופו או רכוש, שלו או של זולתו"**, וכן נדרש כי תהיה קיימת בו בזמן **"סכנה מוחשית של פגיעה חמורה"** וכן נדרש העדר ברירה **"ולא היתה לו דרך אחרת אלא לעשותו"**.

הגנת זוטי דברים הקבועה בסעיף 34ז לחוק העונשין קובעת כתנאי לתחולתה, כי **"טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו, והאינטרס הציבורי - המעשה הוא קל ערך"**.

הערך החברתי המוגן, הטמון בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הינו בעיקר השמירה על הסדר הציבורי, וכיבוד שלטון החוק.

שוטרים עושים ימים כלילות, על מנת להגן על החברה מפני פורעי חוק. לצורך כך הקנה להם המחוקק שורה של סמכויות בחוק, בין היתר, הסמכות לפנות לאדם ולבקש ממנו להזדהות בפניו. הפרעה לשוטר במלאכתו פוגעת בתכלית תפקידו וסמכותו כשוטר, וממילא מביאה לפגיעה בסדר הציבורי, וביכולת להשליט את שלטון החוק ולהגן על הציבור.

האיסור הפלילי הטמון בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נובע מהסכנה שהיא מציבה לערך החברתי-ציבורי המוגן, על רקע זה נפסק, כי ככל שמעשה העבירה מצמיח סכנה לציבור, לא קמה לעושה המעשה הגנת זוטי דברים. רק אם מעשה העבירה "הצמיח מידה זעירה של סכנה לציבור" תחול ההגנה, כאשר בית המשפט מצווה לנקוט מידה רבה של זהירות בהחלת ההגנה "שמא ירוקנו מתוכן עבירות הנתפסות כקלות מאחרות" (ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ**, פ"ד ס (2) 120).

בנדוננו, מדובר בהפרעה בוטה, משמעותית, אשר גבלה באלימות, כלפי שוטרים לובשי מדים, והכל בשל בקשת הזדהות כדין.



לא מדובר במקרה בו היתה סכנת חיים או סכנה לשלומה של המתלוננת, בוודאי שלא דובר היה בסכנה מוחשית, כדרישת הגנת "הצורך" הקבועה בסעיף 34א לחוק העונשין.

לפי הראיות הנאשמת 1 סירבה בתוקף לדרישת השוטרת להתלוות אליה לתחנה לשם זיהוי, לאחר שלא נשאה תעודת זיהוי כחוק, ותקפה באגרסיביות את השוטרת, באופן ייזום, ולא כתגובה לתקיפה מצד השוטרת. נדרשו מס' שוטרים כדי לשחרר את לפיתתה מהשוטרת המותקפת.

כמו כן, לא מדובר במעשה, שעל פי טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו, והאינטרס הציבורי - הוא קל ערך, ואין הצדקה עניינית להטלת אחריות פלילית בגינו, כדרישת הגנת "זוטי דברים" הקבועה בסעיף 34ז לחוק העונשין.

בדיוק ההיפך מכך: מדובר בהפגנת אלימות חמורה כלפי לובשי מדים ונציגי החוק, אשר עשו את מלאכתם נאמנה, וביקשו מהנאשמת להזדהות, ומצאו עצמם - בעיקר השוטרת - מותקפים באלימות, כששני הנאשמים מסכלים את עבודת השניים, ומונעים פיזית, את מעצרה של הנאשמת שעקב כך המשיכה באלימותה כלפי השוטרת.

סוף דבר:

אשר על כן, על יסוד מכלול הממצאים שנקבעו לעיל, הנני קובע, כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום, ולפיכך הנני מרשיע את הנאשמים 2 ו-3 בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז 1977.

ניתנה היום, ט' סיוון תש"פ, 01 יוני 2020, במעמד הצדדים